

at man går i krig, og er det virkelig en god idé? Nu skal udenrigsministeren ikke forstyrre ordførelsen, men er det virkelig en god idé at lave en forfatning, hvor der i den grad står, at det er en forpligtelse for landene at opruste og forberede sig på at kunne gå i krig? Synes Socialdemokratiet virkelig, at det er en sympatisk forfatning?

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Jamen jeg tror slet ikke, det er det, der er meningen. I dag har alle lande forsvar, der er indrettet til det, der hedder territorialforsvar, og det vil sige, at man tænker i de samme baner som dengang, det var kommunisterne, der var truslen, og der var opmarch i Warszawapagtlandene. Her havde man et territorialforsvar, og det vil sige, at man beskyttede sit eget territorium og sine egne grænser.

Men det forsvar er bygget op på en sådan måde med tanks osv., at det savner de instrumenter, der er nødvendige, hvis man skal gribe hurtigt ind i f.eks. en humanitær krisesituation eller i en folkedrabsituation. Det, man har brug for, er f.eks. overvågningsfly, altså AWACS-fly, og en tilstrækkelig transportkapacitet, så man hurtigt kan transportere både tropper, hjælpepersonale og hjælpemidler frem. I dag er det sådan, at det først og fremmest er USA, der har den kapacitet, og er der så noget forkert i, at Europa skaffer sig en tilsvarende kapacitet, så vi kan udgøre et alternativ, og det ikke er overladt til Det Hvide Hus at træffe den slags afgørelser?

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen):

Jeg vil lige repetere, at jeg har optegnet hr. Jesper Langballe, fru Elisabeth Arnold, hr. Martin Henriksen og hr. Søren Krarup for korte bemærkninger. Først hr. Jesper Langballe.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Der er jo et nostalgisk vemod ved at tænke tilbage til 1972, da hr. Svend Auken og jeg var først i 30'erne, og vi begge var hårdnakkede EF-modstandere. Det er jo gået, i hvert fald for den ene af os, ligesom det gik med grisene i Orwells »Kammerat Napoleon«. På et tidspunkt kommer de revolutionære grise til højborgs og sidder med inde i spisestuen, og det kan de ikke stå for, og mon ikke også det er gået lidt på samme måde med statsministeren, som jeg tror er euroskeptiker i sit hjerte?

Hr. Svend Auken sagde, at det var noget tilbage lænet at vente 14 dage med EU-topmødet, og det kan jeg helt følge hr. Svend Auken i. Det er en typisk Jacques Chirac'sk arrogance. Men jeg vil spørge hr. Svend Auken: Statsministeren har igen og igen sagt, at Frankrig og Holland ikke skal bestemme, om vi skal stemme her i landet, men er det ikke værre, at det i stedet bliver EU-topmødet, som skal gøre det? EU-topmødet er det intime husråd, hvor statsministeren træffer aftaler, og så kan han bagefter melde tilbage til sine landsmænd. Var det ikke bedre, hvis det var omvendt?

KI. 14.45

(Kort bemærkning).

Svend Auken (S):

Det kan jo ske, at man havner sammen med sæere sengekammerater. Det var det, der skete for mig i forhold til hr. Jesper Langballe i 1972. Men det var jo med helt andre argumenter. Hr. Jesper Langballe var supernationalist; ligesom Knud Jespersen talte han om, at her går grænsen osv.

Vi så dengang, os, der var imod, med mit synspunkt, faren for, at EU var de rige mænds klub, og vi ønskede, at det skulle komme til at omfatte hele Europa. Det er jo faktisk det, der er sket, og derfor vil jeg da gerne blankt erkende, at jeg har ændret holdning, men når forholdene ændrer sig, og man har haft mulighed for at øve indflydelse, så synes jeg også, det er en god ting.

Jeg husker i øvrigt fra den tid, nu, hr. Søren Krarup drillede mig, og det kommer han sikkert tilbage og gør om et øjeblik igen, at vi var sammen i en fjernsynsudsendelse, hvor jeg måtte bruge halvdelen af min taletid til at tage afstand fra hr. Søren Krarup og hans argumenter mod EU. Så vores nej dengang var meget, meget forskellige i det.

Så synes jeg i øvrigt, det er i orden, at det er topmødet, der diskuterer det her spørgsmål. Det er jo regeringscheferne fra de 25 lande.

(Kort bemærkning).

Jesper Langballe (DF):

Ja, det lyder jo kønt.

Der er sådan ligesom en lovmæssighed i EU-debatterne og har været det siden 1972, der siger: Min søn, hvis du vil i verden frem, så begynd med at sige nej, og så tillæg dig et ja, efterhånden som du vinder frem i værdighed og indflydelse. Men skidt nu med det, det er det der med topmødet.